

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Ak! hvor forandret!

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Udvalgte værker", i Blicher, Steen Steensen: *Udvalgte værker*, Gyldendal, 1982-83, s. 218. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blich04-shoot-idm140011518639008/facsimile.pdf> (tilgået 16. juni 2021)

Anvendt udgave: Udvalgte værker

St. St. Blicher

med de jydsk Theknægte; hun forstaaer at brygge!" I det samme kom en stor Jagthund ind. Han vendte sig hurtig fra mig til den, sarte begge Næverne i Siden og raabte: „Al Landsens Parykker! hvor kommer du fra? Er du alene, *Spion!* eller er din Husbond med? Har I været nede i Gaasemosen? hvad?" Medens han endnu examinerede Hunden, kom dens Ejermand – en Proprietær af Egnen – ind, og frembød sig selv, som Præstens Ledsager til Gildet. Begge de gode Herrer kom strax i en dyb Discours om Jagten; og mindes jeg, at Begge opholdt sig længe ved den Grundsætning; at Roeandrikkens Snildhed kommer Rævens temmelig nær, hvilken Paastand de oplyste med mangfoldige indlysende Exempler. Imidlertid rullede Vognen frem, og alle fem – *Spion* iberegnet – droge vi nu afsted til Tyreholm.

En Landsbyeskjønhed.

Det var Synd at sige, at det gik stivt til paa benævnte gamle Herregaard; af den gamle adelige Prunk og Strunkhed var intet Andet tilbage, end de blotte Mure; og den nuværende Ejer havde ej engang en Kammer tjeners Air og Anstand. Ikke fordi det brøstede ham paa Hovmod og Forfængelighed; ingenlunde! men det var ikke hin ædle Stolthed, der grunder sig paa Pergament, Stammetræer, Baand og Stjerner. Hr. *Lammestrup* var ene og alene pengestolt; han havde en Maalestok af Sølv, efter hvilken han uden Persons Anseelse classificerede Alle og Enhver; en borgerlig Stodder stod i hans Rangforordning i Nummer med en adelig. En *god* Mand var efter hans og Egnens Sprogbrug synonym med en *rig* Mand; en fattig Mand var det selvsamme som en Kjeltring. Jeg seer endnu livagtig hans store tykke Corpus, hvorledes han stod og mødte for os i Døren med Hænderne i Kjøleskjøderne. Hans fede glindsende Ansigt grinte selvtilfreds og polidsk ad os; men han rørte sig ikke af Stedet, før vi Alle vare komne af Vognen: da adrakte han langsomt sin brede Næve, gav først Kammeraad *Svirum* (*Spions* Jagtkammerat) den hele Haand, og dernæst Hr. *Ruricolus* to Fingre – vi andre To fik et Nik til Deling. „Har I seet mine Stude?" vare de første Ord, jeg hørte af hans Mund; og da dertil blev svaret Nej, vedblev han med et endnu

Ah! hvor forundret!

lysere Smil: „Saa skal I Dæulen tej mæ* see Kram! det er ingen Træskokarle – kom kun! de staae tæt herudenfor Gaarden.” Som han det sagde stak han arter Hænderne i Lommerne og vraltede afsted; Kamuerræden og Præsten fulgte efter i ærefrygtsfuld Forventning; men den unge *Ruricolus* og jeg bleve tvivlraadige staaende. Hr. *Lammestrup* vendte sig, da han var kommen midt hen i Borggaarden, halvt om imod os, og raabte: „De unge Fyrer forstaae dem vel ikke paa Saadannoget; de kan gase ind til Kvindfolkene saalænge.”

Det gjorde vi. – lide var det, at een af disse skulde saa ganske tiltrække sig hele min Opmærksomhed, at jeg over hende glemte alle de Andre; men denne Ene var ogsaa et Non plus ultra af landlig Skjønhed: Jeg saac ved første Øjekast, at hun var den Fuldkønneste i sit Slags. En saadan Skjønhedsfylde, blussende, bovnende, og dog i de skønneste Former, troede jeg aldrig før at have skuet. Man tænke sig for Alting ikke en trind, buttet, struttende Malkepige! ingen Miss Flamborough! ingen Betty Bouncer, der uden Kniberie lader sig udparcellere i to Frøkener! Nej! Jomfrue *Lammestrup* var sandeligen et Mønster paa det yndigste Jevnmaal hvad Legeme og Liviamenter angik. Og i Hensende til Sjælen – troe mig, kjere Læser! jeg taler aldeles ikke ironisk: denne jydsk *Maren* besad virkelig en ganske uaimindelig Dannelse, hvilket jeg efter et Par korte Samtaler let opdagede. Hun havde læst og følt sin Lafontaine, og jeg behøvede blot at nævne „Lotte” og „Mariane” for at fremkalde Taarer i hendes himmelklare Øjne. Hertil kom: at hun dansede som en Alfe, sang som en Engel og spillede smagfuldt og færdigt paa sit Pianoforte – vist nok det eneste Instrument af denne Art, som da fandtes i det ganske Vensyssel. I hvilket Drivhuus, denne faure Markblomst var bleven saaledes forædlet, skal jeg ikke kunne sige; men vist er det, at Hr. og Madam *Lammestrup* ingen Skyld havde deri.

Jeg har allerede sagt – og det vil nok Ingen nu finde forunderligt – at jeg strax gav denne fortræffelige Pige mit Hjerte. Jeg vil lægge til: at jeg ikke just plejer at give mit Æble bort, uden at have en Pære i

* Dersom det skulde støde Nogen, at høre en sønderjydsk Eed af denne Nørrejydes Mund, da maae jeg anføre til vores Begges Retfærdiggjørelse: at Hr. *Lammestrup*, der havde dannet sig efter sønderjydske – eller som de hellere ville hedde holsteenske Prangere, efter dem havde optaget mange smukke og passende Eeder og Talemaader.